

Folkemusikk.

Jon Bjørnstad.

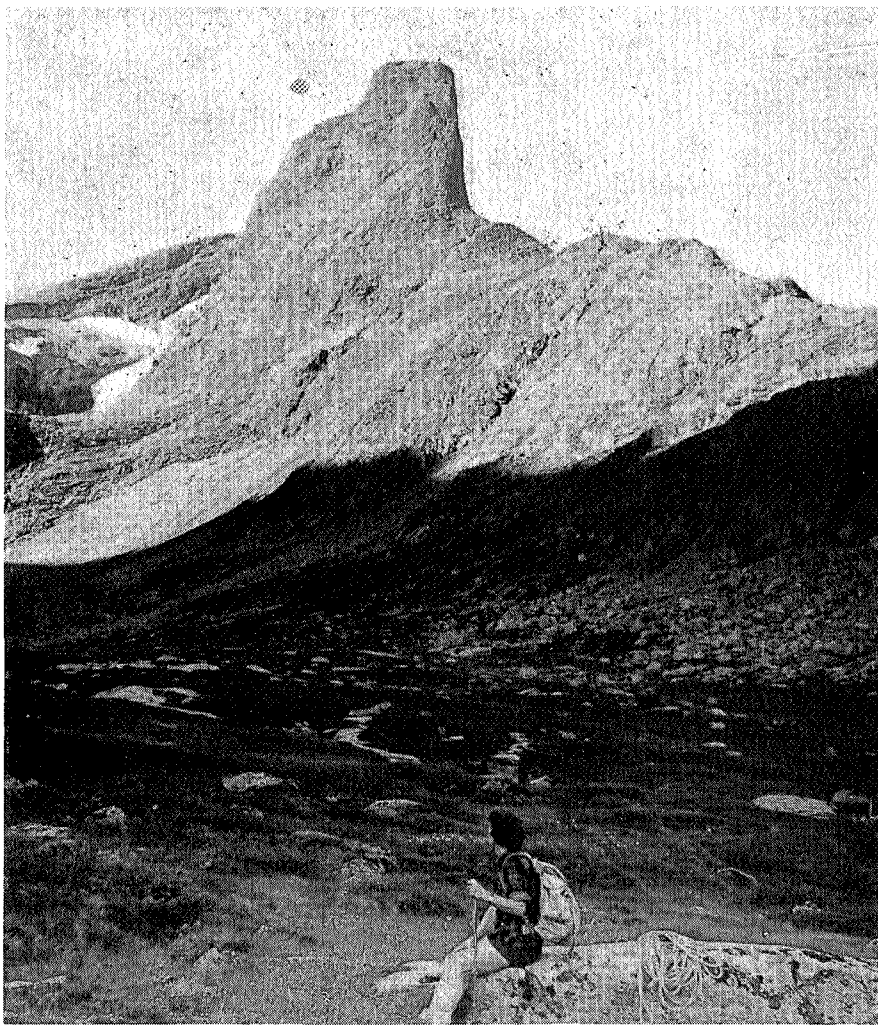
Minner fra en tur gjennom Trollheimen til Romsdalshorn

BODIL ROLAND HEEN

Etter at Arne Randers Heen hadde tatt oss med på klatretur blant Nordlands vinder på siste høstmøte, arrangerte styret en hyggeaften for foredragsholderen og hans frue. Ved bordet fikk redaktøren æren av å sitte ved fru Heens venstre side. Hun fortalte fra ekteparets mange turer og da hun var god til å fortelle, våknet årbokredaktøren. Artikkelen til årboken ble bestilt og lovet. Her kommer den. Men la meg føie til at artikkelens siste setning er mere innholdsrik enn De aner. I et senere brev til redaktøren skriver fruen «og så passet det så godt fordi jeg er fra samme egn som den kjente danske fjellklatrer Carl Hall. Mine foreldre var gårdbrukerfolk i Ladby som hører inn under Herlufsholm sogn. Under turen opp på Romsdalshorn fortalte Arne Randers Heen at han hadde besøkt Carl Hals grav før han traff meg. Ja, skjebnen er underlig mange ganger. Og så vil vi røbe at frk. Bodil Roland fra Kyse i Danmark idag er fru Bodil Randers Heen, Åndalsnes. Klatreturen endte altså med forlovelse og senere ekteskap. «Det var nettopp nu det begynte».

Det var sommerferien 1960 som sto for døren, og i år som alltid tidligere var det fjeldet som lokket og drog—, men hvor skulde man denne sommer legge veien om mosgrodde stier?

Jeg hadde tidligere år krydset Rondane og Hardangervidda, det siste sted 2 gange, og begge gange hadde jeg lagt ruten om Austrebø og ned den enestående viltre og vakre Aurlandsdalen til Aurland, Jotunheimen var trålet igjennom flere gange såvel på sommer som påskeføre—, der hadde jeg selvfølgelig avlagt både Galdhøpiggen, Glittertind og Fanaråken et besøk. Et par turer over Jostedalsbreen var også undagjort, en gang fra Fjærland i Sogn, og over til Lunde, en anden gang fra Bødalsæter i Loen og over til Fåbergseter i Jostedal, begge gange selvfølgelig med brefører. Breen på langs stod fremdeles på ønskelisten, men siden Norge har så uendelig meget å by en fotturist at man vist gjerne kunde bruke en hel

Romsdalshorn fra Vengedalen.

Arne Randers Heen.

menneskealder på å vandre i Norges fjeldverden uten å klare å komme igjennom alt det landet har av vakker og vild natur, så måtte jeg i år trekke lengere nord til helt nye trakter.

Jeg fant frem «Til Fots», D.N.T's håndbok for Fjeldruter, og begynte å se i boken. Helt tilfeldig slo jeg opp på Møre og Romsdal. Det randt meg i tankerne, at jeg 13 år tidligere, lige etter at jeg var kommet her til landet, hadde avsluttet en ferietur netop i disse trakter, med en båttur fra Geiranger til Valldal, og buss videre ned Trollstigvegen til Åndalsnes. Nu så jeg atter for meg majestetiske

fjeld som Bispen, Kongen og Dronningen som jo kneiste rett opp for Trollstigen, for ikke å snakke om Romsdalshorn som stod der og så aldeles utilnærmelig ut for et lite dansk menneskekryb, og ikke desto mindre hadde jeg i all beskedenhet spurt en tilfeldig på gaten om man kunde komme opp på det der fjeld. Svaret var kort og godt «Romsdalshorn—, det er bare for tindebestigere—». Hadde jeg ikke følt meg liten før, så gjorde jeg det da, over mit dumme spørsmål.

Men nu satt jeg da virkelig her og leste i «Til Fots», at A. Randers Heen stod nevnt som patentfører. Tenk om man alligevel kunde være så heldig å få en tur på Romsdalshorn—. Høje fjeld har alltid haft en egen tiltrækning på meg, kanskje er det fordi mit hjemland Danmark ikke har noget å byde på i så måte. Neste dag gik jeg ind på D.N.T's kontor i Oslo for å få hjelp til planlegging av en fottur som kunde avsluttes i Romsdalen. Her mødte jeg nu som altid tidligere velvilje og imøtekommenhet, og man foreslo meg en fottur gjennom Trollheimen i Sør-Trøndelag og Nordmøre, videre mot sydvest til Innerdalen, Sunndalen, Eikesdal og Romsdal. På mit spørsmål om å komme på Romsdalshorn blev jeg foreslått å skrive til Arne Randers Heen, Åndalsnes. Denne sommer passet det ikke slik at jeg fikk noget følge på min planlagte fottur, men hvad gjorde vel heller det, det vilde ikke bli første gang jeg skulde finde stien allene efter de røde T'er. Er man bare førstemann ut fra hytterne om morgenen, vil man altid få nogen bak seg, iallefald på de vanligste ruter, og i fjeldet treffer man altid bare hyggelige folk.

Lørdag den 16. Juli stod rygsekken ferdigpakket, og om kvelden sat jeg på nattoget fylt av glede og forventning over å ha 14 deilige dager i fjeldet foran meg, og storbyens mas og jag bak meg. Kupeen var tettpakket, og skønt praten gik livligt de første timer, meldte trettheten seg, og snart var vi et nikkende og snorkende lite samfund. Kl. 5 om morgenen standset toget på Opdal stasjon, herfra gikk turen videre med buss ned Drivdalen til Festa Bru hvor jeg gikk av bussen. Så stod man da her allene i plaskregn med sydvesten bag ad nakken. «Frisk mot Antonius» sa jeg til meg selv og slengte sekken på ryggen. En ca. 14 km. tur frem til Gjevilvasshytta lå foran meg.

Det blev en herlig morgentur tiltrods for silregnet. Luften var krydret med duft av skogens vilde planter, mange steder av den

Mardalsfossen. Øverste frie fall 297 m.

Bodil Roland.

fineste parfymeduft som skrev seg fra tusindvis av små lyserøde lineablomster som slyngede seg om gamle trøstubbe. Lengere fremme langs veien lå en masse gamle sætre som nesten alle var i drift, her var sæterjentene i fuld sving med å melke de brogede kuer. Ved 9 tiden var jeg fremme ved Gjevilvasshytta, en smukk gammel bygning hvorav den ældste delen er oppført i 1790 og som i sin tid skal ha vært tinghus et annet sted i landet blev det meg fortalt. Hytten ligger så smukt ved Gjevilvandet og byder en velkommen til Trollheimen. Hver trevl jeg hadde i sekken var gjennomvådt, og trøt var

jeg også, så det var godt å få hvile ut i en god varm seng det meste av dagen til klæderne blev tørket. Neste dag var det oppholdsvejr og dagens mål var Jøldalshytta. For å være sikker på å få nogen i ryggen —, var jeg først ud av hytta om morgenen, og fikk da også delvis følge med 4 søde unge Oslopiger. Dagens fornøjest opplevelse var da vi skulde over elven Minilla som vel kan være 40 m. bred. Her kom jeg merkelig nok tørskod over ved å springe fra sten til sten, men nr. 2 plumpede i til knes, hvorpå de andre 3 piger foretrak å ta av seg støvlerne og vasse ut i det iskolde vand. Der blev en hylen uten lige, men de som hadde det aller mest fornøjest var uten tvivl to unge gutter som satt og så til på den anden side av elvebredden, de kokte seg kaffe over et fint bål, og vi var ikke sene til å si ja takk, da vi også blev invitert på en kop deilig varm kaffe.

På Jøldalshytta satt vi om kvelden og hygget oss, vi var snart en stor familie alle sammen, og der blev lagt opp turer for morgendagen, d.v.s. vejret så ikke lovende ut. Svarte uvejrsskyer i vest truet med å gjøre morgendagens vejrutsikter ustabile, og spørsmålet var da, om man skulde velge den letteste rute gjennom Svartådalen, eller om man skulde ta chansen på oppklaring i vejret, og velge turen over Trollhetta som har 3 topper hvorav den høgste var 1642 m.o.h. Dette var en tur som jeg absolutt ikke hadde lyst til å gå alene i tilfelde uvejret skulde sette ind. Der lå en tågesky over Trollhetta den neste morgen, men den kunde jo i beste tilfelde lette, og da 3 damer fra Drammen tilbød meg å slå følge over Toppen, så la vi alle fire, og var enige om at vi skulde holde sammen, og godt var det, for det skulde bli en drøyt tur. Da vi var kommet et stykke oppover Langfjeldet, passerte de to kaffekokere, fra dagen før, oss. De hadde slått følge med to av de unge Oslopigerne Hariet og Unni, de andre to pigerne hadde valgt den lettere veien gjennom Svartådalen.

Da vi nærmet oss den første av de tre topper, begynte det å regne og blåse, og vi fandt frem regntøy, uldundertøy og uldgenesere i sekken, ja til og med votterne måtte i bruk. Skodden var tykk da vi nærmet oss den 2den av toppene, så tykk at vi hadde vanskelig for å finde varderne. Det var ikke fritt for at vi følte uhyggesstemning heller, for efter kartet skulde vi nu befinde oss på den smale eggen, ca 30 m bred, og med steile styrtninger i nord ned mot Rinnvatn, og

Unna bake i Romsdalshorn.

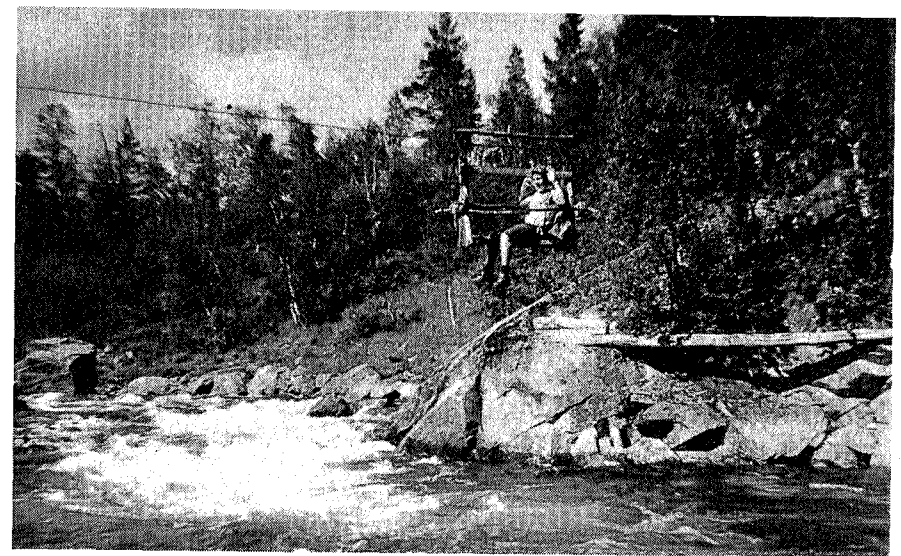
Arne Randers Heen.

mot syd ned i en stor botten som hører til de villeste og mest stor-
slåtte i hele Trollheimen. Denne botten er omgitt av alle tre topper
hvis styrtninger slutter seg sammen til en fullstendig halvsirkel, åpen
mot syd ut mot Svartådalen. I dens sterkt forrevne 5 til 600 meter
høje, bratte vegge hever den ene bank seg loddrett over den andre,
og nede i denne botten skulde der findes en isbræ som går ut i et
lite blågrønt halvt islagt tjern «Trollauget», som med sine vekslende
farger skulde ta seg enestående vakkert ut, stod der å lese i «Til
Fots». Vi forstod at vi nu måtte være på det sted på eggen hvor man

i klarvejr vilde haft denne vidunderlige utsikten. Jeg hadde en så
ubeskrivelig lyst til å titte ned i dette magiske «Trollauget», og
lagde meg da også på maven på eggen, medens de andre damer holdt
meg fast i beina, men akk Trollauget blunket ikke til oss i dag,
det var lukket under den tette tågesky. Forsiktig gikk vi videre i uren
bortover mot neste varde, og her blev vi forskrekket, for vi så plut-
selig ikke fjeld fremfor oss mere, her gikk stien lodret ned et lite
stykke, indtil vi nådde ned på et slakkere plata, som førte frem til
den siste og høgste topp. Det var så surt og kaldt ved den store
varden, og det var ikke mange minutters matpause vi tok oss tid til
før vi begyndte nedstigningen, som var svært bratt, og det gikk
hardt ut over knærne. Trollheimshytta ligger på 531 m.o.h. medens
høgste topp er 1642 m.o.h. Det var helt velgjørende å komme ned
på en bløtmyr, og her trasket vi da også ret uti, uten hensyn til at
vandet gikk over begsømskoene, for vi var så våt som vi kunde bli.
Stien førte videre lidt nordover gjennom en forkrøblet bjerkeskog,
her var der med god fantasi, både hulder og trold og andre rare
uhyrer. Det er noget av det som jeg likte så godt ved Trollheimen,
at man fikk variasjon i landskabet, det var så herligt å få hvile
øiet på noget grønt efter å ha trasket i gold og grå ur en hel dag.

Vi nærmet oss elven Svartåen, her gikk en tydelig sti rett nord,
og vi holdt på å gå ret frem ad den uten å se på kartet og kon-
trollere om vi gikk riktig. Da fikk vi pludselig se nogen som beveget
seg i gresset på den andre siden av elven. Der stod en mand med en
ko i tøj og en ung pige stod bøid over noget svart som lå i gresset
ved siden av, vi kunde ikke se hvad det var. Vi råbte over og spurte
om veien, men de hørte og så oss ikke, og ikke kunde vi se noget
skilt som pekte mot Trollheimshytta, kanskje kunde det være vellet.
Vi så oss lidt omkring, og fikk så øie på en bro lidt bak oss i den
retning vi var kommet fra, og vi trasket over elven for å snakke
med dem på den andre siden. Men var det ikke det vi syntes, det
var jo de to unge Oslopiger som hadde gått foran oss over Troll-
hetta. Det var Hariet som lå besvimet i græsset, og Unni stod bøid
over hende, men inden vi nådde å komme til, hadde den unge
bondegutt fået Hariet opp på skulderen og begyndte å gå bortover
stien med hende, og bagefter traskede Unni grædende med koen i

tøjret. Da vi indhentede dem forklarede Unni at den strabasjose tur i styggevejret over Tollhetta simpelthen hadde vært for meget for unge Hariet, og dessuten hadde de tatt feil av stien på det sted hvor vi som kom etter, netopp stod og tvivlte. De var havnet langt nede i en dal ca. 5 km fra den riktige sti. Her hadde de mødt manden med koen. Til deres store skuffelse fortalte han at de var gått alt for langt, og måtte gå tilbake, det var da, at de siste krefter og modet til Hariet hadde sviktet. Hun hadde besvimet, men ved felles hjelp hadde de nu fået hende tilbake igjen. Der var endnu ca. 2 km fram til hytta, og medens to av oss løb efter hjelp, fikk Else og jeg trukket et par varme uldgensere på Hariet som var helt stiv av kulde. Vi fandt også fram lommeapoteket og prøvde å få hende til bevidsthed ved hjelp av kamferdråper. Dette lykkedes dog ikke, men snart kom der mere hjelp fra hytten, og snart var hun brakt i hus på Trollheimshytta, der den unge vertinde tog så vel imot hende, men skønt hun kom i en god varm seng og blev iherdig massert med varme uldtepper, kom hun ikke ordentlig til hægtene igjen før neste dag. Vi fikk alle en hviledag, før regnen sileded ned endda værre end dagen før, så ingen forlot hytta, og ingen nye gæster ankom. Det var så lunt og godt inden døre på Trollheimshytta. Der var ikke overfylt heller, så vi nåede å bli kjent med hverandre. Vi, mine tre veninder fra Drammen og jeg, kom så veldig i snakk med en geografisk opmåler ved navn Moen og hans to assistenter. Herr Moen hadde fartet over mange deler av landet og hadde meget å fortelle, og nu lå han og hans assistenter «vejrfast» og bare ventede på godvejr for sine oppmålinger. I samtalens løb sa herr Moen: «Det er synd, at fotturisterne her i Tollheimen aldrig tar seg tid til å ofre en dag på «Snota», fjeldet ligger i nordvestlig retning for hytta her og er let å komme opp på, det er efter min mening det peneste fjeldet i hele Trollheimen». Videre fortalte Moen at han og hans to assistenter delvis hadde bodd deroppe helt siden i Mai mnd. de hadde telt, to reinskindsoser, primus, proviant, og desuten alt nødvendig utstyr for geografiske oppmålinger stående på toppen. De skulde egentlig nu ligget på Snøhetta den høgste toppen i Dovrefjeldene, men den regnfulde sommer hadde sinket dem så de hadde endnu nogen få dages arbeide igjen å utføre i

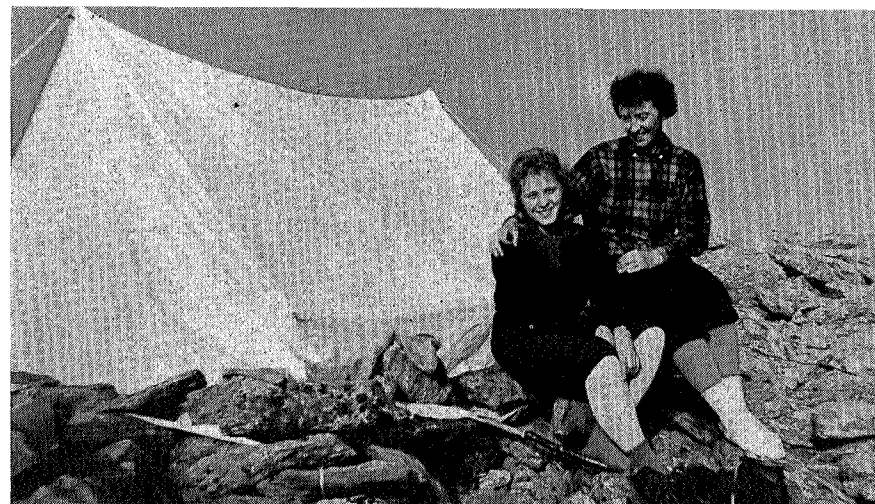

Bodil gikk i heisen over Folla.

Unni fra Oslo.

forbindelse med kartleggingsarbeidet, bare vejret vilde bli bra. Da vi våknet tidlig neste morgen, holdt tåken på å lette, klar blå himmel kom til syne, og mellom de siste skoddebanker stak Snota næsen fram. Det var i sandhet lidt av et syn å se dette fjeldet, mektigt og bredt ved foten, for så å smalne av med en skarp nese-rygg flankert av to glinsende isbreer, en på hver side oppover mot toppen. Men det gikk akkurat som Moen hadde sagt, ingen hadde en dag å ofre på Snota, alle pakket sekkene og ilede avsted for å komme frem til neste hytte, ja selv de hyggelige Drammensdamer måtte videre skønt jeg prøvde alt jeg kunde å ovetale dem til å bli med på toppen. De fire unge Oslopiger var nu de eneste som ikke hadde forlatt hytten, de vilde hvile en dag til og så avbryde reisen å komme seg hjemover av hensyn til Hariet som ikke var i så god kondisjon. Jeg var fast besluttet på, at om jeg så skulde gå på Snota allene, så skulde jeg deropp, nu var jeg gått glipp av utsynet fra Trollhetta, så Snota fikk være botemidlet. Men medens jeg står i resepsjonen og gir beskjed om min planlagte tur, kommer Unni springende og vilde være med. Glad var jeg, og snart bar det avsted over stok og sten til vi kom til den rivende elv Folla. Den måtte vi over. Der var ingen bro, men istedet en morsom gammel heisestol som hang og dinglede på en stålvire. Der var et snedig system med en trodse og en dobbelt stålvire så man selv måtte

drage seg over den viltre og skummende, dybe elven. Det gikk vel smått oppover, Unni hadde helt nye begsønstøvler til ferien, og fikk så vondt i den ene hælen at vi til slut måtte bytte støvler, men vejret var strålende, og vi riktig nøt det. Det var lengere end man skulde tro hen til foten av fjeldet, men nu begyndte oppstigningen for alvor. Det bar oppover nogen blankslidte svaberg som hadde en ejendommelig rødfarge, og mange steder passerte vi også større partier med hel hvit sten, det så ut som den fineste marmor, men var vel helst kvarts. Ved 17 tiden om eftermiddagen stod vi ved isbreen som vi måtte over. Den var dekket av sne, og skønt Moen hadde sagt at den var ufarlig på den side, så følte vi oss alligevel usikre og gikk hånd i hånd oppover til vi atter var oppe i steinuren. Nu skulde der bare være ca. 1/2 time igjen til toppen, men da vi vendte oss om for å se på utsikten, så vi store tågeskyer nærme seg toppen ganske raskt. Vi var i tvivl om hvad vi nu skulde, var det bedst å vende om, eller skulde vi låne teltet og reinskindsposerne til Moen. Vi hadde ikke snakket med ham om morgenen før vi drog, og var forresten forundret over at han ikke kom opp på toppen i det fine vejr det hadde vært hele dagen. Men medens vi stod der og funderte, dukket han plutselig opp sammen med sin store Airdalterrier, hunden Rufus. Og jeg skal si vi blev glade. Han sa at vi ikke måtte vende om når vi nu var så nære toppen, og da han så hvor Unni hinkede på sit dårlige ben, foreslo han at vi kunde få låne hans soveposer nogen timer, han kunde alligevel ikke komme til ro før det begynte å lysne henad morgenstunden. Han forklarte, at han måtte gjøre sine oppmålinger midt på natten medens det var mørkest han mente skodden vilde lette igjen, og nu skulde han koke the til oss medens vi ventet på dette. Det fikk han også ret i, for efter vel en times tid var det aldeles klart til alle fire verdenshjørner. Hvad tid vil dere starte imorgen spurte herr Moen. Jo vi hadde nu lyst å se soloppgangen med det samme vi skulde starte, så det måtte vel bli i 3 tiden. Så noterte han seg noget på et papir, og gikk så bort til en varde og begynte å pakke sin fine observasjonskikkert ut, nu begyndte hans arbeidsdag—. Vi snakket om, at de nede på Trollheimshytta kanskje vilde bli redde for oss to, når vi ikke vendte tilbake. Det behøver dere ikke ² tenke på sa Moen, jeg skal sende et

Unni og Bodil på Snotatoppen.

«Telegram» når det bliver mørkt nok, nu kan dere bare krybe ind i teltet og sove til jeg vekker dere. Men det var så fint et vejr at vi hadde såvist ikke råd til å stenge oss inde i teltet, istedet drog vi reinskindsposerne ut på steinuren og la oss godt tilrette. Her lå vi nu og nøt den praktfuldeste utsikt man kan tenke seg. Mot nord kunde vi skimte Trondhjemsfjorden, mot sydøst så vi over mot Dovrefjeldene og Rondane, og mot sydvest såes et mylder av tinder og topper omkring Romsdalen og Sunndalen. Vi måtte indsuge all denne skønhed, kanskje var det både første og siste gang vi fikk anledning til å overnatte på en fjeldtopp. Men først måtte vi hen på stupet og titte ned på en isbre, for lige under oss for enden av breen lå et lite blågrønt fjeldvand og blinkede i kveldslyset. Dette var sjeldent vakkert, og måtte vel nesten ta seg ut som Trollauget som vi gikk glip av fra Trollhetta. Det begynte å bli kaldt.

Nu begyndte det å bli mørkt, og Moen ropte: Nu skal jeg sende telegrammet hvis dere vil se på. Og vi ut av poserne og hen og se til. Nu blinket han med en stor lykt ned mot Trollheimshytta: «U, og D, starter klokka 3, alt O.K.» (U for Unni, D for Danmark).

Et kvarter senere blev der tendt et lite bål utenfor Trollheimshytta, det var Moens 2 assistenter som signaliserte, og telegrammet var forstått. Vi fik også se i herr Moens observasjonskikkert, 7 tidsindstilte lykter var plasert på 7 forskjellige fjeldtopper i en sirkel rundt Snota, og på en avtand av fra 3 til 5 mil. Heldigvis var alle

lykterne tendt, så han kunde gjøre sine geografiske oppmålinger. Vi hadde slengt reinskindsposerne ind i teltet med det samme vi gikk hen på stupet, og nu nærmet kl. seg 1.00, og vi måtte prøve å få sovet lidt. Det var så kaldt, at det skulde bli godt å krybe ind i teltet, men der blev vi langt fra velkomne. Hunden Rufus hadde plasert seg mageligt oppe på den ene luftmadras på soveposen, og der var ikke tale om at han vilde gi avkald på nogen av delene, likegyldigt hva vi end sa, han sendte oss et meget talende blick og lot oss forstå, at den ene sovepose ihvertfald var hans. Unni krøb ned i den ledige sovepose, og da Rufus og jeg hadde parlamentert en stund, fikk jeg allernådigst lurt meg ned i den ene side av «hans» sovepose, selv blev han liggende på den andre halvpart. Det blev ikke megen søvn den natt, for hver gang jeg prøvde å puffe lidt til Rufus, så bromlet han bare i skjegget, og la seg endda bedre tilrette.

Ved 3 tiden hørte vi det frese i en primus utenfor teltet, det var Moen som hadde sat kaffevandet over, og vi blev servert en god kopp kaffe før vi begyndte på nedstigningen, som blev en vidunderlig tur i soloppgangen. Koldt måtte det ha vært, for der var hard skare på sneen nu. Vi nåede ned til Trollheimshytta medens gæsterne endnu sat ved morgenbordet. Efter et par timers hvil tog jeg avskjed med Unni og hendes tre veninder, som nu skulde gå tilbake til Jøldalshytta, medens jeg startet mot Kårvatn gård. Jeg kom forbi en gammel seter med gras på taket, her måtte jeg standse og ta et siste billede av Snota som tog seg så praktfuldt ut herfra.

Den dag blev jeg gående alene, nogen få hadde gått foran meg, og jeg var litt tret og måtte ta meg et par timers middagshvil. Varmt var det også til å begynde med, så det blev sent før jeg nådde frem til Kårvatn gård. Da var jeg så tret at jeg bare hadde lyst på kokt melk, og det fikk jeg. Neste dag gikk jeg videre mot Innerdalen, også alene. Det jeg husker bedst fra begynnelsen av turen var kleggen. Jeg løp, og fektet vildt med arme og ben, men det blev bedre da jeg hadde tatt av fra veien og kommet meg oppover mot fjeldet. Det fineste på hele turen var å nå Bjøråskaret, der åpnet seg et fantastisk panorama. Man så ret ind i Giklingdalen med et lite vand, Dalatårnet på venstre side og Skarsfjeldene og Trolla på høgre side av dalen, og ikke å forglemme Vinnufjeldet med glins-

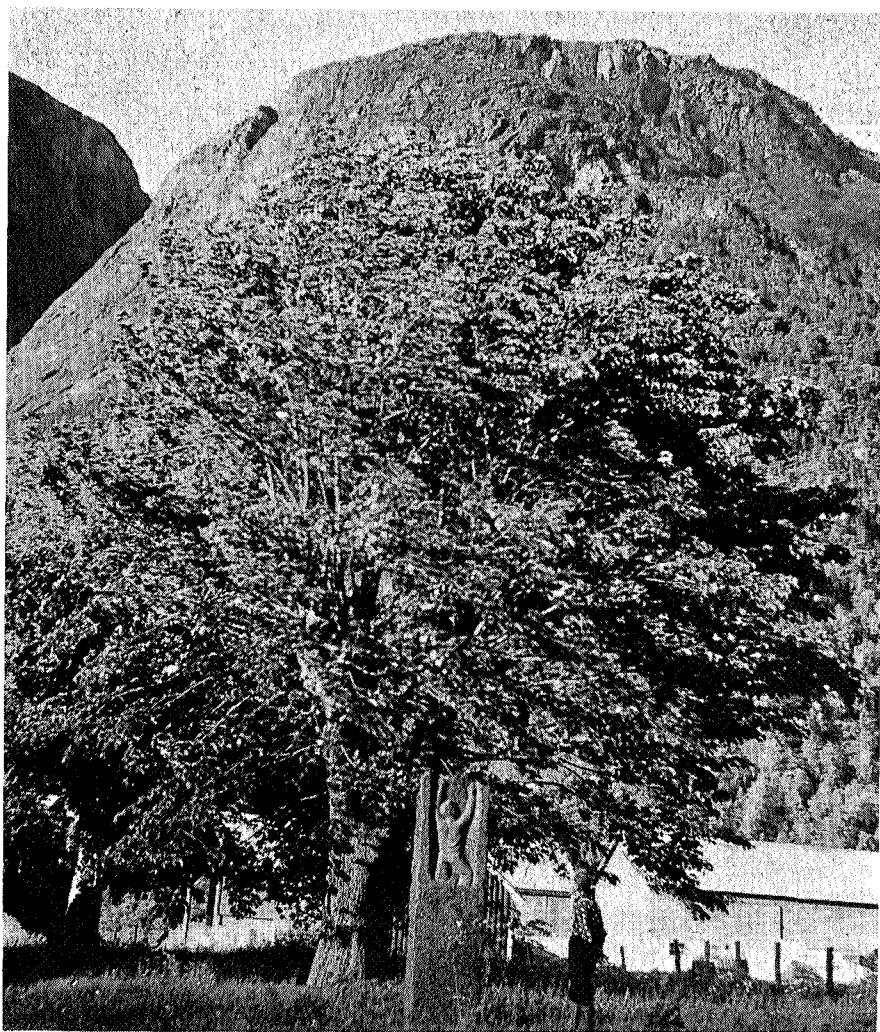

På Mellomfjell.

Finn Ouren.

ende isbreer. Jeg blev så vel mottaget på den gamle gård hos Ola Innerdal. Hadde lyst å ofre en dag på Dalatårnet, men turde ikke riktig gå alene. Innerdal satte meg i kontakt med Peder Svendsås som bodde der fast noen dager for å klatre, og han lovet å følge med meg, og det til og med på en lettere klatrerute. Vi sat over i gamlestuen om kvelden, og det jeg husker bedst var to ganske unge fjeldklatrere som hadde vært på Trolla om dagen. De sat og fortalte hårreisende klatrehistorier fra ind og utland, så jeg holdt på å miste pusten, men jeg blev alligevel med Svendsås på Dalatårnet ad sydeggen, og turen gikk helt fint.

Nu fortsatte jeg så turen videre neste dag til Storfale Gård i Sunndalen. En stilig gammel gård hvor der holdt noen engelskmenn til. De kom opp med et par store laks som de hadde fisket i elven Driva. Videre tok jeg buss om morgenen neste dagen til Sunndalsøra. Jeg hadde lyst å se Litledalen, som skulde være så vild og smuk, men der gikk ingen buss. Men heldet fulgte meg så jeg fik kjøre med en anleggsbil opp til Aursjøen, herfra vilde jeg så gå over til Finset i Eikesdalen. Det begynte å regne så jeg så ikke stort på denne turen, og våt som en druknet katte kom jeg frem til Finset gård, hvor jeg fikk det bedste stell. Jeg hadde hørt om Mardalsfossen og hadde lyst å se den også, men skodden hang tykt ned over fjeldsiderne,

*Bjørnsonstreet i Eikesdalen,
Undrer mig på, hvad jeg får at se over de høje fjælle?*

Bodil Roland.

så man frarådet meg å ta ekstraturen ind i Mardalen for å se den. Men på vejen nedover til Reitan fikk jeg se Bjørnsonstræet og stenen med gutten som klatrer oppover og som betegner: «Undrer meg på hva jeg får å se over de høje fjelde». Jeg fikk såvidt et lite glimt å se av Mardalsfossen fra båtturen over Eikesdalsvatnet. Min planlagte rute fra Hoemsbu over til Grøvdal måtte jeg sløyfe p.g.a. vejret, og istedet ta bussen rundt til Åndalsnes, hvor jeg tok ind på Viktoria Pensjonat. Her hadde jeg tenkt å bli et par dager å vente på godvejr, og første kvelden oppsøkte jeg Arne Randes Heen

for å høre hvilken dag han kunde føre meg på Romsdalshorn. Jo, det kunde bli i overmorgen. Han foreslo meg å bruke morgendagen til en tur på Nesaksla, der kunde jeg gå allene, og utsikten herfra var fin, sa' han. Han bad meg ind, og vi så på nogen billeder fra fjeldene rundt Åndalsnes, og da jeg gikk, fikk jeg låne med meg et blad hvor der stod nevnt om en klatretur ad Trollryggen i Trolltinderne som han hadde gått 2 år tidligere. Nu skulde jeg altså alligevel komme på Romsdalshorn, og glad og fornøid vendte jeg tilbake til pensjonatet. Da jeg gikk bortover gangen til rummet mitt, hørte jeg velkjente stemmer fra et andet rum. Jeg dristet meg til å banke på døren. Jo, meget riktig, det var de tre Drammensdamer, og gjensynsgleden var stor. Jeg foreslo dem å bli med på Romsdalshorn, men nej, de betakket seg for det, og foretrakk å ta en tur til Molde, sa de. Praten gik livligt, og jeg viste frem bladet som Heen hadde lånt meg, og begynte å lese høgt for de andre. Et sted i artikkelen fremgik det at Heen var ungar og spillemand, og nu fikk Else det riktig moro med å erte meg. Du skal se du møter dit livs store chance på turen til Romsdalshorn, sa hun.

Dagen efter gikk jeg så på Nesaksla og nøt den fine utsikt over Åndalsnes og Romsdalsfjorden, vejret så bra ut nu, og om kvelden mødte jeg opp hos Heen med ferdigpakket sekk. Han hadde fått besøk av en ven, fjeldklatrer Dagfinn Hovden fra Ørsta, og hans forlovede, de hadde også tenkt seg på Romsdalshorn. Sammen reiste vi fire så opp i Vengedalen hvor vi overnattet i tindeklubbens hytte. Det var strålende sol neste morgen, og nu gikk turen opp gjennom den sjeldne og vakre Vengedalen som bare fortsetter ca. 5 km fremover. Her stenges den av Romsdalshorn som reiser seg loddrett som en avkuttet kegle med sine 1555 m.o.h., og som på meg virket helt utilnærmelig. På venstre side av dalen reiser 1850 m høge Store Vengetind seg, den avsluttes i en trekantet spids, og med sine elegante linier overgår den i skønhet alle andre fjeldtoppe som jeg tidligere har set i Norge. Vi fulgte nu elva opp gjennom dalen, og Heen spurte meg: «Hvor i Danmark kommer du egentlig fra?» «Fra en liden landsby som hedder Kyse, den ligger på Sjælland, 10 km fra Næstved». «Men da har du vel hørt om den danske fjeldklatrer Carl Hall fra Herlufsholm, det ligger i ret utfor Næstved».

Bodil og Arne Randers Heen foran Vengedalshytta.

Arne Randers Heen.

«Ja, på Herlufsholm i den smukke parken som omgiver den gamle kostskole har jeg gått flere gange, og mine besteforeldre ligger begravet på Herlufsholm kirkegård, men Carl Hall har jeg aldrig hørt om». «Ja, men Hall ligger også begravet der, jeg har vært og set hans gravsted med en stor sten hvor hans relief er indhugget. Graven ligger på det høyeste punkt på kirkegården under nogen store gamle bøgetrær» sa' Heen. Men da husket jeg også å ha set det gravsted flere gange, for lige bakom er mine besteforældres gravsted. Da begyndte Heen å fortelle at Hall var velkjendt her til lands som fjeldklatrer fordi han og englenderen Slingsby var med å innføre

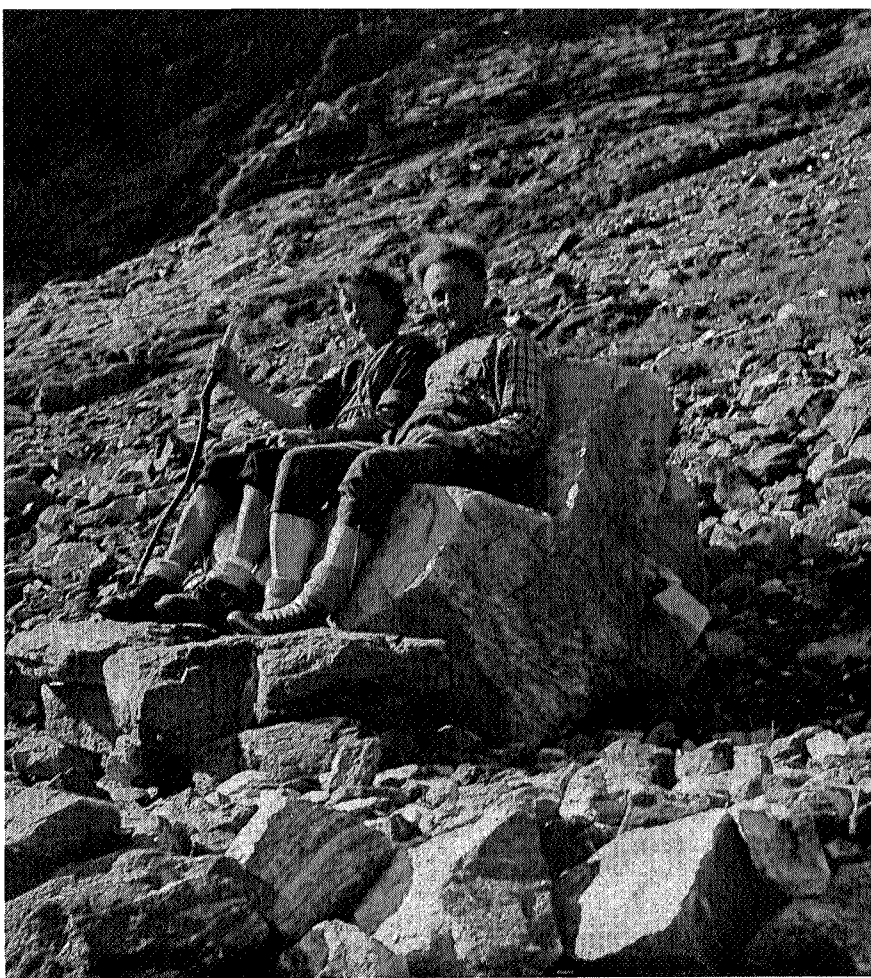
God forgrunn med flott bakgrunn.

Arne Randers Heen.

Fra v: *Annlaug Bjørdalsbakken, Dagfinn Hovden,*

Bodil Roland og Arne Randers Heen. (tatt med selvutløser).

tindesporten i Norge. Hall gjenerobret Romsdalshorn i 1881, efter at to norske Christen Hoel og Hans Bjarmeland var der i 1827. Hall gjorde mange førstebestigninger av norske fjeld, fortalte Heen, det var så interessant å lytte til alt det Heen hadde å fortelle, og jeg fulgte spendt med. I samtalens løp spurgte jeg ham hvad som krevdes for å bli patentfører, da bare smilte han og sa: «For mitt vedkommende er det på en måte bare proforma, det er et «alibi» fra krigens dager da jeg hadde bruk for en slik «Tittel» i forbindelse kurervirksomhet i høgfjeldet». Vi var nådd opp til foten av Hornet, og selve oppstigningen kunde begynde. Først et langt stykke i ur, og højere oppe kom tauet på. Hovden og hans dame klatret for seg selv i et tau, og Heen og jeg i et andet. Det var spendende og morsomt. Heen kjendte hver en sten, her var «rør meg ikke blokka» og der «2 fingertaket», og der under den gule flekken var det at Hall hadde forsøkt seg med en lang stige på sit 6. mislykkede

Feltstol for to.

Arne Randers Heen.

forsøk på å nå toppen, først på det syvende nådde han opp. Og nu var vi nådd Halls rende, men øverst i denne sat en solid bolt, — en av Heens gamle geværløp som han hadde omsmidd og boret fast i fjeldet. Og dermed var vi oppe i skaret, og så nu rett ned i Romsdalen og på den motsatte side av denne Trolltinderne med sine loddrette vegge og forrevne takker og spir. Nu var der bare ca 80 m igjen å klatre, men de var meget luftige, men med gode tak, «kuffertåndtaket» var et av dem —. Og så var vi omsider på toppen. Det var ikke fritt for andet end at jeg følte en egen høitidelig stemning ved å stå ved Carl Halls store steinvarde som nu snart har

stått der i 100 år. Lite ante jeg da, at jeg senere skulde komme til å fortsette å vandre og klatre i hans fotspor —. Vi nøt alle fire den praktfulle utsikt fra toppen nedover Romsdalen mot Åndalsnes og Romsdalsfjorden og helt til Molde kunde vi se. St. Vengetind og Kvandalstind kneiste bak oss i nordøstlig retning. Vi skrev oss ind i hyttetoken som ligger godt forvaret i et skrin inde i en liten steinbu på toppen. Derinde hang også et par av Heens gamle vinterfrakker, i tilfelde uvejr, og overnatting heroppe skulde bli nødvendig. Men selv om det var artig å være her oppe, måtte vi nu til å tenke på nedturen. Jeg grøsset ved tanken på, at jeg skulde klatre først i tauet nedover, og det gikk da også vel hårdt utover buksebaken, men ned kom vi. Skønt jeg nok syntes at overnattingen på toppen av Snota var en enestående opplevelse, så blev alligevel klatreturen på Romsdalshorn denne sommerferies høydepunkt. Et mål som glapp for 13 år siden, var nu nådd. Snip, snapp, snute, så er det eventyret ute, eller kanskje jeg heller skal si, at det netopp var nu det begyndte. — — — —.